

Csurka és a tények

2012 szeptember 09. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

A magyarországi értelmiség örök libertinusait ismét elragadta a hév: nem akarnak Csurka-darabot látni. Pedig a színm?vet nem az eljövend? revízió gondolata hatja át, és elvi zsidóellenességet (azaz antiszemitizmust) felfedezni ott, ahol a tények beszélnek, kissé hamis dolog.

Amolyan 18. századi jezsuita tandráma a Csurkáé, amelyben természetesen színre lép a Rossz, amelyet a szerepl?k közül legérzékletesebben Harchow f?hadnagy testesít meg. (Ilyen volt az ifjú Tuhacsevszkij hadnagy is, aki aztán huszonévesen f?hadúrként a Vörös Hadsereg élén Varsót rohamozta.) Harchowhoz képest Rothschild gonoszan okos mondataival alig több, mint Seb? Zsigmondnál, a Mackó úr kalandjaiban az álnok Róka Miska: ? a cselszöv?, sablonos bankárfigura. A mester tandrámája a csehszlovák–román és a szerb–horvát–román határmegállapító bizottság egy 1919. februári ülésével kezd?dik, s átívelve az id?n, ötvenhattal és kivégzett forradalmár alakjával történelmi abszurdba megy át. Ez a tömény borzalom – mint Sz?cs Zoltán írja – Szabó Dezs? kedvenc kifejezésével „nem egyéb, mint a halálra üzemezett nemzet víziója”.

Hogy is jutunk el ama februári napig? A cseh „maffia” és a párizsi cseh emigráció legagilisabb figurája, a darabban is annyiszor idézett Benes valóságos kémközpontot alakított ki: az antant rajta keresztül kapott tájékoztatást a központi hatalmak legbizalmasabb ügyeir?l. Amikor 1917 nyarán az új német kancellár, Michaelis alatt tovább élez?dött a kormány, a parlament és a hadvezetés közötti ellentét, az a hadsereg vezetésének teljes gy?zelmével ért véget: az országra Hindenburg egy diktatórikus tervgazdaságot kényszerített.

Lenin tudatosan a hindenburgi modellt választotta Oroszország számára is, miután 1917. október 25-re virradóan a németek támogatta bolsevikok katonai puccsot hajtottak végre. Az új, f?képp bolsevikokból álló kormányszerv kihirdette a háború befejezésér?l és a föld nacionalizálásáról szóló dekrétumokat, de a birtokokat csak m?velésre adták oda a parasztoknak. 1918. január 6-án a Népbiztosok Tanácsa a vörös ?rséggel feloszlatta az Alkotmányozó Gy?lést – az 1917-es novemberi választások alkalmával Leninék a harminchatmillió szavazatból mindössze kilencmilliót szereztek –, s az el?z? nap formálisan demokratikus szövetségi köztársaságnak kikiáltott Oroszország elindult a totális állam megteremtésének útján. A bolsevikellenes kronstadti munkás- és matrózlázadás leverésével egyértelm?vé vált a diktatúra munkásellenes volta, és Rothschildék dörzsölték a tenyerüket: a bolsevikok az autokrácia elvéhez még jobban ragaszkodnak, mint a cári nemesség.

Csurka A hatodik koporsójának apródja a határmegállapító bizottság francia elnökének, Tardieu-nek nem véletlenül veti oda, hogy a békecsinálás gyomorfordító tülekedésében, seftjében éppúgy benne vannak a benesi cselszövések, mint a bolsevik forradalom h?sének kikiáltott, zsidó Trockij New York-i ajnározása: „Trockij a miénk! Trockij a világ ura!” De ha a korabeli francia tudósításokat felütjük – így a Párizsban a béke körül szakért?sköd? Jérome és Jean Tharaud A Habsburgok vége cím? könyvecskéjét –, meglehet?sen sokat használják, nemegyszer magyarázatként is azt a szót, hogy zsidó. A két francia velünk kapcsolatban például külön fejezetet szentelt annak, miképp épült az Új Jeruzsálem a Duna partján, és érzékletesen ecsetelték Szamuely Tibor ünnepi fogadtatását Nagyváradon, aki egy dzsentri maniére-jával fogadta azt. Csurka ilyen messzire nem megy el, és nem is firtatja,

hogyan üt vissza ránk a franciák antiszemitizmusa Trianonban.

Nézzük, hogyan születik hát egy rossz béke. 1918. augusztus 14-én a spaai f?hadiszálláson a német hadurak kilátástalannak ítélték a háború folytatását, de IV. Károly király és a Tisza emberének számító közös külügyminiszter, Burián gróf nem tudott megállapodni velük abban, hogy milyen saját utat választhat az adott helyzetben a Monarchia és Magyarország. Bulgária szeptemberi összeomlása után Hindenburg és Ludendorff fegyverszüneti ajánlatot követelt kormányuktól, amit október 3–4-én Wilson amerikai elnökhöz el is juttattak, hangsúlyozva a nemzetek önrendelkezésére épített wilsoni tizennégy pont elfogadását.

Az amerikai válaszjegyzék a tengeralattjáró-háború azonnali megszüntetését, a megszállt területek kiürítését és teljhatalommal felruházott demokratikus képviseletet követelt, a tizennégy pont konkretizálása nélkül. Csak nagy sokára, a levéltári források megnyitásával derült ki a múlt század utolsó harmadában, hogy a németekre a legmegalázóbb feltételeket rákényszerít? antant – a növekv? amerikai csapatlétszámok ellenére – majdnem olyan közel volt az összeomláshoz, mint a központi hatalmak. Mégis: megduplázta a tétet. S miközben II. Vilmos császár hollandiai szám?zetésbe indult, folytak a fegyverszüneti tárgyalások. A november 11-én megkötött fegyverszünet értelmében érvénytelenné vált a breszti és a megvert románokkal kötött bukaresti béke, a tengeralattjárókat és a „nehéz hadianyagokat” kiszolgáltatták.

A Monarchia egyezkedést célzó békekonferenciájának Wilson részér?l való elutasítása után Károly k. und k. birodalma szétesett, és a Magyarországot véd? német–osztrák gy?r? a semmibe foszlott. „Ha a most felosztásra kerül? Magyarország zsidóságára szenvedés vár – mondatja Rothschilddal Csurka –, hát viselje el, vagy településjön ki hozzánk, Amerikába, de az ügynek, a világhatalom ügyének el?re kell haladnia. Áporodott békekorszakra nekem nincs egy fillérem se…”

A béke el?készítésében részt vev? „négy nagy” (Wilson, Lloyd George, Clémenceau és Orlando) megbeszélésein gyorsan kiderült, hogy a német, az osztrák és a magyar szociáldemokraták által szentírásnak vett tizennégy pont annyit sem ér, mint a mózesi tízparancsolat. A legdurvább imperializmus érvényesült: a békeszerz?dések tárgyalásakor az antant titkos szerz?désekben rögzített háborús céljai voltak mérvadók.

A feltételeket 1919. május 7-én közölték a németekkel, és ultimátumszer?en követelték a szerz?dés aláírását. A megszállással való fenyegetés miatt a német nemzetgy?lés, a baloldal 237 szavazatával és a demokraták, a Német Néppárt és a Német Nemzeti Párt 138 szavazata ellenében, hozzájárult a békeszerz?dés aláírásához, amire Versailles-ban, a németeket annyiszor megalázó XIV. Lajos kastélyának tükörtermében került sor. Vagy ahogy A hatodik koporsó apródja kommentálja a határmegállapító bizottság ülésén: „Hitler Adolf ebb?l az igazságtalan, megnyomorító békerendszerb?l n?tt ki. De – s az 1958-ban Kivégzett Forradalmárra mutat, aki szétverte egy másik nagy történelemhamisító, Joszif Sztálin szobrát – magát én azért hoztam el… hogy bebizonyítsam, a maga által szétvert Sztálin és rendszere is itt született. A nagy b?n itt követ?dött el Európával.”

A szólásszabadság alapvet? szabadságjog. Alkotóelemeinek meghatározása a színpadon meglehet?sen nehéz. Csurka nem egy óvatos szerz?. Drámájában az a szép, hogy egy képtelen évszázad képtelen történésein képes nyargalni. Érdemes hát a felidézett személyeket felsorolni: Kivégzett Forradalmár, Tardieu, dr. Seymour, Harchow, De Martino, Sir Eyre Crowe, Lepper, gróf Vinci, Balfour, Sir Samuel Stuart, Baruch, Jakob Schiff, Rothschild, House ezredes, Clémenceau. ?ket a Wikipédián is komolyan veszik.
Tamáska Péter - magyarhirlap.hu

Ajánló